

Kerken en kapellen

Waar kerken alleen nog maar
beschikbaar gesteld worden voor
viering en geloofsbeleving
op de wijze waarop kerken
dit willen (en toestaan),
begint de uittocht van het volk:
de processie naar veldkapellen,
buurtpapieren en bedehuisjes.

Deze zijn van de mensen
en daarin doen mensen
wat zij zelf willen:
bidden, mediteren,
licht ontsteken, dopen,
rouwen en trouwen -
en dat doen zij op de wijze
die zij zelf willen.

Daar nu zijn er kapellen
die eertijds geschonken zijn
aan kerken en kerkbesturen,
terwijl zij steen voor steen
werden gebakken en opgestapeld
door generaties mensen, door
eigen mensen werden gebouwd
als symbolen van levend geloof.

Dan moet de gemeenschap de eigen
erfgoederen terugnemen
omdat zij zelf (de) kerk is -
want dáárvóór werd dit kerkje
niet overgedragen aan de kerk
om er uiteindelijk zelf
uit verdreven te worden
door een autoritaire machtskerk!

Dan blijkt ook dat (bijna)
heel de inventaris door de tijd
werd geschonken door weldoeners
en betrokkenen zónder dat daar
schenkingsakten of overschrijvings-
papieren voor zijn opgemaakt.
Hoed je voor de kerk die nu
plotseling begint te 'inventariseren'.

Hier in deze bedehuisjes,
stilteluisjes, kluisjes
woont God met zijn heiligen.
Daar gelden geen kerkelijke
wetten, riten en regels.
Daar kunnen geliefden elkaar
in een schemerig hoekje liefhebben:
dit is het huis van God.